

att all den bevillning, som bör utgå af arf, gåfva, testamente eller fideikommiss-stiftelse, bör påföras af taxeringskomitéerna efter de uppgifter, som från Kongl. Hof-Rätterna och Underdomstolarne meddelas, samt derefter i vanlig ordning debiteras, uppbäras och redovisas på enahanda sätt som annan personel bevillning.

Och torde, om detta mitt förslag godkännes, den för taxerings- och upp-
bördsmännen gällande instruktion rättas uti hit lämpliga delar.

Om remiss häraf till Bevillnings-Utskottet anhåller vördsamligen.

C. A. Larsson,
från Östergötland.

N:o 83.

Af Herr C. A. Larsson: Angående förändring i nu gällande lagbestämmelser rörande dikning.

Vid förra riksdagen väckte jag motion om en ny dikningslag, grundad på de principer som blifvit uttalade uti det betänkande, hvilket afgifvits af dertill utsedde komiterade.

Denna motion vann så till vida Lag-Utskottets uppmärksamhet, att Utskottet utsåg inom sig fyra delegerade, hvilka uppgjorde det förslag, hvilket lades till grund för min vid Betänkandet N:o 52 fogade reservation.

Då behovet af en praktisk lag i detta afseende allt mera gör sig gällande, och då förslaget föll inom Utskottet, hufvudsakligen af det skäl, att frågan förekom först mot riksdagens slut, då Utskottet icke tilltrorde sig medhinna en grundlig

granskning af delegerades förslag; så tager jag mig friheten förnya ifrågavarande motion och dervid utsträcka densamma jemväl till sådana vattenafledningsföretag, hvarom Kongl. Förordningarne den 30 November 1841 samt den deri åberopade Kongl. Förordningen af den 20 Januari 1824, handla. Jag får, med anledning häraf, värdsammast föreslå:

- 1:o. Att Riksdagen ville, med upphäfvande af 6 kap. Byggningsbalken samt Kongl. Kungörelsen den 28 Dec. 1822, så vidt desamma hafva afseende på utdikning af jord, antaga en lag *om dikning* i öfverensstämmelse med det förslag, som innefattas uti min reservation vid Betänkandet N:o 52, afgifvet af Lag-Utskottet vid 1873 års riksdag; och
- 2:o. Att Kongl. Förordningen den 30 November 1841 göres så fullständig, att densamma, från Kongl. Förordningen den 20 Januari 1824 upptager *alla* de stadganden som böra tillämpas i fråga om vattenledning som prövas nödig för odling eller förbättring af jord, deri två eller flere hafva del, och som ej kan hänföras till sådan dikning eller rensning, hvarom nästföregående punkt handlar, på det sistnämnda förordning måtte komma att uteslutande tillämpas på frågor rörande ändring eller utrifning af vattenverk, som genom uppdämning skada jord eller förhindra dess odling.

De punkter, hvilka jag sålunda skulle önska öfverflyttade från 1824 års till 1841 års Kongl. Förordningar äro följande, hvilka torde erhålla en något förändrad lydelse af ungefärligen följande innehåll:

6 §.

Då jordegare åstundar verkställa sådan vattenledning, som prövas nödig för odling eller förbättring af jord, deri två eller flere hafva del, eger han hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande göra ansökning att landtmätare till undersöknings förrättande förordnas må, och meddele Kongl. Maj:ts Befallningshafvande genast under rättelse derom till landtmätaren, hvilken det tillhör att utsätta dag till förrättningens verkställande; låte ock landtmätaren å predikstolen i den eller de socknar, der jorden är belägen, förrättningen kungöra, sist fjorton dagar innan den företages.

7 §.

Till den utsatta dagen skall landtmätaren kalla tvänne ojäfvige gode män, med hvilka landtmätaren i delegarnes ömsesidiga närvaro skall sammanträda och söka åstadkomma förening mellan alla de delegare, som af företaget vänta bätnad, samt utsätta grunden för kostnadernas fördelning och de ersättningsanspråk, som å ena eller andra sidan framställas. Kunna samtliga delegare härom icke förenas, då böra parterna förständigas, att till ny utsättande dag välja tvänne gode män från hvardera

sidan, samt Konungens Befallningshafvande, på landtmätarens anmälan, likaledes utse tvänne bland Hushållningssällskapets ledamöter, eller andre för skicklighet och pålitlighet kände personer, med hvilka landtmätaren i vederbörande delegares närvaro skall först affatta samt afväga vattendraget och derefter meddela utlåtande i alla de frågor, hvarom tvist uppstått.

8 §.

Åtnöjas jordegare med landtmätares och gode männens utlåtande, kommer dervid att bero; kunna jordegare deremot ej åsämjas, har den missnöjde att saken till domstolen instämma, sist inom fyra månader från den dag landtmätaren och gode männen sitt utlåtande afgifvit, vid påföljd att den väckta tvisten eljest anses förfallen.

14 §.

Införes oförändrad.

15 §.

Likaledes, endast med rättelse i paragrafföljden.

16 och 17 §§.

Förblifva lika.

Skulle det, vid granskningen af dessa förslag, befinnas att någotdera af komitéförslagen innehölle än mera praktiskt tillämpliga stadganden, så yrkas att dessa måtte utbytas i stället för de af mig åberopade, på det att en blifvande författning måtte göras så klar och tydlig, att både förrättningsmän och jordegare måtte förstå meningen och en massa kostsamma och tidsödande rättegångar undvikas.

C. A. Larsson,
från Östergötland.